

VENNEN

1. ÅRGANG NUMMER 2 FEBRUAR 1949

INDHOLD:

Samfundet og os	13
Hvorfor er vi sådan?	16
Kontakten med udlandet	19
Hvem er unormal?	20
Da »Vennen« startede	21
Fra den sjælelige torturs overdrev	22
Kredsen af 1948	23
»Information«s omtale af os	25
Fra livets arena	26

Omslaget er udført af tegneren *Morten Quistgaard*.

Takst: 20 øre pr. ord, som vedlægges i frimærker samtidig med bestillingen. Indsendes til Kredsen af 1948, postboks 124, Ålborg, senest den 20. i måneden.

Forretningsmand over de 21, middelhøj, slank, lys, alsidige interesser, søger en oprigtig vens bekendtskab. Billet mrkt. »Als« til postbox 124, Ålborg.

Selvstændig forretningsmand med smukt hjem søger selskabelig forbindelse med hyggeligt hjemmemenneske. Billet med foto, der returneres, mrkt. »37« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

Ung svensk gut, 29 år, søger bekantskab med likasinnad, intresse: friluftsliv, nudisme och resor. Svar mrkt. »Øresundsturer« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

Kontormand, p. t. bogholder i provinsfirma, søger stilling i København eller omegn, gerne hos ligesindet. Fine referencer og anbefalinger for pålidelighed kan fremlægges. Gage efter overenskomst. Billet mrkt. »34 år« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

Ensom mand i begyndelsen af de tredive med alsidige interesser, særlig politik, friluftsliv, bøger og litteratur, ikke særlig smuk af udseende, men pæn og velskabt, søger kammerater, ikke over 35. Billet vedlagt foto mrkt. »Alone« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

30-årig ung mand, sympatisk og omgængelig, søger beskæftigelse som mandlig hustjener el. lign. hos en af bladets venner (København eller provins). Billet mrkt. »30« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

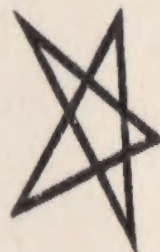
Norsk-amerikaner (student) i Californien ønsker at korrespondere med frisk ungdom. Skriv på norsk, dansk, svensk eller engelsk. Billet mrkt. »Student« til postbox 124, Ålborg.

Oslogutt, 24 år, ønsker forbindelse med grei danske, 18—25 år, helst sosialt eller kunstnerisk interessert. Gjerne foto. Billet merket »Oslo—København« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

Ung kontormand, 21, høj, alsidige interesser, søger bekendtskab i Sønderjylland, ikke over 30 år. Billet mrkt. K. J. 5. til Kredsen af 1948. Box 124, Ålborg.

I 2 påskedage søges dobbeltværelse i Nordjylland. Billet mrkt. »Værelse« til Kredsen af 1948, box 124, Ålborg.

UNG MAND, sidst i trediverne, ønsker grundet manglende omgangskreds bekendtskab med en anden ung mand. Mine interesser: teater, film, musik og ellers alt godt. Billet mrkt. »Sønderjylland« til Kredsen af 1948, postbox 124, Ålborg.

Gør en indsats for vor fælles sag —
skaf »VENNEN« mange abonnenter!

SAMFUNDET OG OS

Med interesse har jeg læst Deres indbydelse til at abonnere på bladet »Vennen«. Jeg kender så udmærket fra Tyskland bladet af samme navn. I mellemtiden er forståelsen af dette specielle seksuelle problem jo undergået nogen ændring. Dengang havde de i Tyskland noget at kæmpe for, idet daværende § 175 var berygtet.

Herhjemme har man på et forholdsvis tidligt tidspunkt indset uretfærdighederne i bestående love og fået gjort dem nogenlunde tidssvarende. Men ikke destomindre tror jeg, at Deres blad har en mission i at oplyse netop blandt de såkaldte »seksuelt afsporede«, hvor uvidenheden ofte er mærkværdig stor. Men det kommer vel af, at de fleste aldrig har haft mod eller lejlighed til at berøre dette så livsvigtige problem.

Intet under, at modet har svigtet, thi et forhold mellem to mænd (i seksuel betydning) er altid af den store mængde blevet opfattet som noget i retning af anal coitus, hvilket iøvrigt vistnok forekommer ret sjældent. Forøvrigt kan slimhinderne i anus meget let inficeres med diverse kønssygdomme. — Men først af alt har bladet den mission at ophæve noget af den ensomhedsfølelse, som vist er menneskets største lidelse — den ensomhed, som fødes af tvungen tavshed og manglende forståelse.

Montaigne siger et sted: »Vi må ikke skamme os for at udtale, hvad vi ikke skammer os for at tænke. Jeg kan ikke lide tanker, som ikke kan udtales åbent.« — Ædle ord, som kunde opløse al den forstillelse, som de fleste homoseksuelle lider under, kvinder og mænd, som på grund af et samfunds negative, moralske indstilling er tvunget til at bygge og leve deres liv på en løgn.

De bliver til mennesker, som er hemmede i hele deres væren, som aldrig har følt den livsimpuls, som ligger i det seksuelle livs udfoldelse, der er så inderligt forbundet med alt stort, fint og ædelt i den enkeltes personlighed, forbundet med kærligheden til skønheden, der er det centrale i følelsernes udspring, som adler vort hverdagsliv. Uden kendskab til det enkelte menneskes seksualliv kan menneskets karakter ikke kendes, ikke forstås.

Den erotiske impuls bringer det skønneste og reneste ind i vort liv. Den kan vi takke for farvernes skønhed, tonernes rytme, maleri, skulptur,

litteratur, altså kunsten. Al kunst er sådan set exhibitionisme. Et hjerte kan lide under mangel på forståelse og frisind. Tusinder af mennesker har igennem tiderne anklaget Gud, fordi de var dømt til at stå udenfor livet. Hvor mange uhørte skrig er ikke steget mod himlen, hvor mange bitterhedens tårer er ikke faldet i ensomhedens forpinte stunder. Er det ikke menneskets guddommelige ret i sorgens time at skulle kunne meddele sig til medmennesket? Blot ikke i de seksuelt »afsporede«s tilfælde!

Men grellest står dog for mig den sum af ømhed, der ligger brak. Vi hører så meget i dag om, at alle kræfter må sættes ind for at bygge en ny verden op i broderlighed. Hvordan i alverden har samfundet dog råd til at lade alle disse værdier gå til spilde? Tænk hvilke værdifulde kræfter, der kunde udløses, hvis de fik lov til at give sig udtryk, hvis al den forpinte ensomhedsfølelse kunde omsættes i positive værdier. At der kunde skabes en gensidig tillid vilde betyde uhyre meget i den daglige omgang med hinanden, en tillid, der vilde give kræfter til at kæmpe for det sande og rigtige.

I det gamle Grækenland indlagde Thebanerskaren sig uvisnelig for tjeneste. Dens soldater bestod af vennepar, der var uovervindelige, fordi de kæmpede for hinanden. Ens hjerte fyldes af grænseløs medlidenhed ved tanken om de tusinder af mennesker, der døgnet igennem passerer hinanden, længes efter at få kontakt med hinanden, og som på grund af »god, borgerlig moral« stadig har denne hviskende: »Det *kan* man ikke«! Denne forfærdende evige længsel efter et menneske, der for altfor mange aldrig bliver opfyldt! Det er så let at forstå, at så mange mennesker er uligevægtige, noget som afføder uretfærdigheder, der igen skaber nye negative kræfter og så fremdeles.

I de senere år har der været offentliggjort en del om seksuallivet, men den megen talen og skriven har gjort ensomhedsfølelsen stærkere. — Jeg nævnede før alle disse mennesker, som søger kontakt med hinanden. Her i kontaktønsket ligger en af videnskabens gåder, dette mærkelige, at fødte homoseksuelle *altid* kender hinanden ved første blik — en art frimureri. Jeg tænker, at disse mennesker har et forfinet nervesystem, der sætter dem i stand til at opfange strålebølger af et meget højt svingningstal. Det er jo forlængst erkendt, at mennesket udstråler kraft, altså i sig har både afsender og modtager — en slags radarsystem. I hvert fald findes den ikke hos bi- og heteroseksuelle så lidt som hos pseudo-homo-

seksuelle. Der kan højst være tale om en svævende sympati uden den faste sikkerhed, som den medfødte homoseksualitet giver.

Hvis det såkaldte normale menneskes indstilling overfor seksuelt »afsporede« kunde ændres, vilde meget være vundet, bl. a. den sørgelige parade her i København af mandlige »trækkere« på gaderne og navnlig Rådhuspladsen. Det er såkaldte mandfolk, som er ude for at lave lidt ekstrasfortjeneste ved et mere eller mindre godt betalt stykke aftenarbejde. Sørgeligt, at et menneske for at opleve et øjeblikks pseudo-lykke, af borgerlig moral er tvunget til at købe dette øjeblik og allerværst: være tvunget til at bedrage sig selv. På mig virker det, som samfundet skaber simpelhed.

Loven — altså i dette tilfælde politiet — udviser megen forståelse ved at tolerere de få restauranter, hvor gæsterne overvejende er homoseksuelle. En tolerance, som giver de besøgende lejlighed til — som jeg så ofte har hørt — »for et øjeblik at være sig selv og være mellem sine egne«.

Samfundet vil heller ikke forstå, at der findes en kærlighed mellem to mennesker af samme køn, som så absolut ikke behøver at give sig seksuelle udslag. Der findes tilfælde, hvor sådanne sjælelige og åndelige bånd mellem disse mennesker virker befrugtende og inspirerende — hvor en kærlig berøring eller omfavnelse er nok til at fortælle om den fælles samhørighed.

Jeg har aldrig kunnet begribe, hvorfor to kvinder kan gå med hinanden under armen, omfavne og kysse hinanden uden at vække anstød, medens to mænd, der har den samme trang til at give udtryk for venskabet, straks bliver skoset. Det er på tide, at mennesker får lov at *leve* og give udtryk for livet. Igen forsimples den borgerlige moral livsudfoldelsen!

Redaktionen skriver: »Lad os skabe et slags hemmeligt frimureri.« Hvorfor i alverden det? Det har bestået i århundreder! Bladets mission er at *oplyse*, så at det forpinte menneske kan løfte hovedet og forstå, at også det har en ret til være, at skabe sig et liv efter sin indstilling og derigennem udløse værdifulde kræfter til opbygning af et samfund, hvis grundpille er broderskab.

A. A.

David: »Jeg er såre bedrøvet for dig, min broder Jonathan! Du var mig såre liflig. Din kærlighed var mig underfuldere end kvinders kærlighed«.

2. Sam. 1,26.

HVORFOR ER VI SÅDAN?

Af *Homophilos*.

For mange mennesker er det en ufattelig gåde, at nogen kan »have tilbøjelighed for deres eget køn«, som man halvvejs undseligt kalder det. Andre kalder det svinisk, abnormt, sygeligt, perverst og umoralsk — alt efter temperament, intellekt, humanitet eller farisæiskhed. Også for mange homoseksuelle selv er deres egen tilstand en gåde, og man oplever endog det særsyn, at de besudler deres egen rede og finder ethvert forsvar umuligt.

Der er således stærkt brug for en nærmere udredning af årsagerne til disse foreteelser, som skønt uhyre almindelige endnu møder altfor ringe forståelse. Heller ikke lægevidenskaben synes helt at have gennemskuet de forhold, som spiller ind, selv om man godt nok er klar over, at det har med seksual-hormonerne at gøre. Årsagerne til forstyrrelsen af balancen mellem de mandlige og kvindelige kønshormoner kender man ikke, og foreløbig betragtes det som abnormt og sygeligt. Det efterfølgende forsøg på en løsning af de foreliggende gåder vil formentlig derfor have en ikke ringe berettigelse.

Vi indleder med at betragte et lille menneskebarn under dets opvækst. Det er født af agtværdige forældre, som er såre normale og uden arvelige belastninger. Den lille dreng — vi kalder ham Erik — er der heller ikke noget særlig bemærkelsesværdigt ved. Han er som andre børn, måske dog lidt mere tilbageholden og knap så »vild« som andre drenge. Erik kommer i skole og kommer til at sidde ved siden af en kammerat, der ligesom han selv har halvstrømper på. Erik trykker sig engang imellem ind mod kammeraten og mærker dennes varme nøgne ben mod sine egne. Det gør godt og bliver ofte gentaget, og en særlig fryd går gennem Erik, da han mærker, at kammeraten også godt kan lide det.

Årene går, og Erik kommer i en sommerferie på landet hos farbror, der er gårdejer. Det varer ikke længe, inden Erik lærer landsbyens drenge at kende, og en skønne dag befinder han sig med et par af disse på farbrors høloft. De prøver nogle seksuelle lege, klæder sig af og trykker sig ind mod hinanden. Det gør dejligt. En af drengene ved noget, som gør særlig godt, og snart har Erik lært at onanere sammen med en kammerat. Det samme prøver han med sin sidekammerat fra skolen, så snart han

efter ferien kommer tilbage til byen. De finder begge stærkt behag i at nyde hverandres nøgne legemer og føle tryghed ved hinandens bryst. Begge er enige om, at sådant inderligt venskab er det højeste, der eksisterer.

Erik er efterhånden blevet en voksen ung mand på 16 år, og han er kommet i gymnasiet. Hans barndomskammerat er rejst fra byen, og han føler sig derfor noget ensom. Han onanerer regelmæssigt og spekulerer på, om mon hans kammerater i gymnasiet gør det samme. Der er særlig en af dem, han synes godt om, ja han faktisk elsker ham, når han skal være helt ærlig. At komme i nærheden af Mogens er det bedste, han ved. Mogens er så smuk og velskabt, og han har sådan et tiltalende væsen. Hans smil er slet ikke til at modstå. Mon Mogens også onanerer? Åh, bare han dog måtte få lov til at komme Mogens rigtig nær. Han havde ham i tankerne hver aften, før han faldt i søvn. I ønskedrømmene fik han alle de intime situationer med Mogens opfyldt, som var hans inderligste attrå. Men virkelighed var det jo ikke!

En dag fik Erik overtalt Mogens til at tage med ham til stranden. Det var sommervejr og badetid. De cyklede til stranden et sted, hvor der ikke kom ret mange mennesker. Efter badet forsøgte Erik at røre ved Mogens, sådan tilsyneladende tilfældigt, da de tog solbad. Mogens lod som ingenting, og det gav Erik håb og mod. Hjertet hoppede i livet på ham. Hvordan skulde han dog forme sine ord. Mogens lå der i al sin dejlighed. Og endelig fik han fremstammet nogle ubehjælpssomme ord, som antydede, at det dog vist vilde være dejligt at komme hinanden nær og omfavne hinanden. Erik så rødmende på Mogens.

»Er du pervers, mand«, råbte Mogens. »Kan du lade mit luksuslegeme være i fred. Det er skam udelukkende bestemt for Ingerlise, som jeg nu har gået med i et halvt år.« — Alt svimlede for Erik. Han blev flov, ulykkelig og træt af det hele. En voldsom ensomhedsfølelse overvældede ham. Men han mandede sig op, indtil han kom hjem. Den aften græd han sig i søvn. Mogens havde Ingerlise, men han selv havde intet, var ganske ensom og ikke som nogen af kammeraterne. De havde alle gået i danseskole, og nu morede de sig på ballerne med deres pigebørn. At de gad rende med disse kvinder! Nå, sådan gør de jo alle. Kun ikke jeg, sagde Erik. Jeg er ikke som de andre. Jeg bryder mig heller ikke om sport, og købmandens Hans sagde forleden, at jeg var feminin. Der må

være noget abnormt ved mig. Det er frygteligt at være født sådan. Og jeg, som mere end noget andet trænger til *en virkelig ven*. Erik måtte græde igen. Han forstod ikke, hvorfor han skulde lide så meget.

Tiden gik, og Erik mødte mange skuffelser. Stadig gik han med sine ønskedrømme, men hver eneste ny kammerat havde sin lille pige at passe. Der var ikke noget at gøre. Erik var og blev ensom. Ganske vist var der en mand, som i biografen forleden aften følte ham på låret, men Erik lod som ingen ting. Han trængte først og fremmest til en ven at udveksle kærtegn med. Åh, denne længsel efter at omfavne og kærtegne var det ikke til at holde ud at gå utilfredsstillet med år efter år.

En dag på gaden passerede Erik en nydelig ung mand, som havde blide og kærlige ansigtstræk. Han kunde ikke lade være med at dreje hovedet og kigge efter ham, men han blev lidt flov, for den unge mand gjorde akkurat det samme. Erik blev stående og kiggede ind i et butiksvindue. Et øjeblik efter kom den unge mand tilbage og blev stående ved et efterfølgende vindue. De skævede til hinanden, og et øjeblik efter var de i samtale.

Benene rystede svagt under Erik. Den unge mand gjorde et meget stærkt indtryk på ham, og han ønskede ham inderligt som ven. Et øjeblik efter var Erik inviteret med hjem, og han sagde med glæde ja. Den nye ven trykkede ham blidt ind til sig med den ene arm og sagde: Kom så! Og straks efter at være kommet ind på vennens værelse mødtes de i et inderligt favntag. En ubeskrivelig lykkefølelse bemægtigede sig Erik, og hans hjerte hamrede stærkt. Vennen så ud til at være ligeså lykkelig og tog så nænsomt og kærligt om ham.

Med hinanden i hånden satte de sig på divanen og fortalte deres livshistorie. De var enige om, at de hørte sammen. Men Erik fik meget mere at vide. Vennen fortalte, at der var mange af deres slags. Det var slet ikke så sjældent mere. Helt op i de højeste kredse her i landet er homoseksualiteten stærkt repræsenteret, og der har været nogle affærer med mindreårige, hvor politiet af samme grund undlod at gøre noget. De anklagede truede med at lave skandale, og det turde man ikke risikere. Erik fik også at vide, at de homoseksuelle har deres egen forening og deres eget tidsskrift. Man behøver ikke længer at være ensom, fordi man er homoseksuel. Der findes det smukkeste samarbejde, som endog går over landegrænserne. Og der er ingen grund til mindreværdskomplekser.

Der er mange af vor slags på vigtige poster i vort samfund, ikke mindst i kunstneriske kredse.

★

Hermed slutter vi denne helt igennem opdigtede indledning, som skal danne den nødvendige psykologiske baggrund for de efterfølgende mere teoretiske udredninger. Det er nødvendigt at klarlægge, hvordan en homoseksuel føler og tænker for at forstå dennes psyke og for at have en basis for de sjælelige analyser, som vi kommer ind på i næste nummer.

KONTAKTEN MED UDLANDET

Indenfor et område som vort har det sin særlige charme at knytte kontakt med udlandet, og vi har den glæde at meddele, at »Kredsen af 1948« foreløbig har etableret samarbejde med vore søsterforeninger i Holland og Schweiz. Om der findes tilsvarende organisationer i andre lande, ved vi endnu ikke, men sådanne vil sikkert snart blive dannet.

Vore brødre i Holland og Schweiz udgiver tidsskrifter med navnene henholdsvis »*Vriendschap*« og »*Der Kreis/Le Cercle*«. Det hollandske blad, som kun har eksisteret et par år, er allerede stort og med mange billeder. Men det schweiziske, som trykkes på både tysk og fransk, er det største. Julenummeret var på ikke mindre end 36 sider, men »*Der Kreis*« går nu også i sin 17. årgang.

Hollænderne har store afdelinger i Amsterdam og Haag med egne klublokaler, og landsforeningen har over 1000 medlemmer, skønt den kun har eksisteret i godt 2 år. Schweizerne har klublokale i Zürich, og de afholder ligesom hollænderne et rigt foredrags- og foreningsliv, hvor medlemmerne får god lejlighed til at gøre hinandens bekendtskab. Noget tilsvarende må vi snart se at få skabt i København og de største provinsbyer.

Den hollandske forening har følgende adresse: Cultuur & Ontspanningscentrum, Postbus 542, Amsterdam-C. Adressen i Schweiz er: Der Kreis, Postfach Fraumünster 547, Zürich 22. Hvis nogen af vore læsere vil besøge disse foreninger under ferierejser, gør de klogt i først at skrive efter adgangskort, da ingen normalt kommer ind uden medlemskort.

Red.

HVEM ER UNORMAL?

Fra en heteroseksuel mand har vi haft den glæde at modtage nedenstående hilsen. Den vidner om en smuk tolerance, som vi ikke er forvænt med.

Red.

Om det kan gå an? Ja, selvfølgelig. Og så er det ikke en dag for tidligt, det blad er kommet. Tror du, min ven Homos, at andre vil kæmpe for dig, mens du sidder med hænderne i skødet? Tror du, at din og dine fællers sag bliver en samfundssag, når I ikke står samlet bag bestræbelserne for jeres ret? Og tror du, det bliver let at samle dine fæller, hvis du ikke har et bindeled — i dette tilfælde et blad, der kan bringe dig budskab om udviklingen?

Nej — Homophilos har ret. Hverken han eller du er pariaer i dette samfund. Det vilde være selvopgivelse at tro det, fordi Heteros siger det. — Hvad ved han om det? Har du forresten nogensinde bedt Heteros definere sin påstand om, at du er »unormal«? Prøv det ... han kan ikke. Lad ham tage biblen og fandens bønnebog til hjælp — han har allerede lidt nederlag, da han fremsatte sin påstand, for selv videnskabsmænd aner ikke, hvilke mennesker der er normale og hvilke unormale. Personligt mener jeg, at — bortset fra de syge i sindet — kun de, der overhovedet intet seksuelt problem har, er, hvad man forstår ved »unormale«.

Nå, nok om det. Du har forstået mig. Gennemgående er du jo mere intelligent end Heteros. Jeg vilde bare sige, at du skal fatte mod; der er større forståelse for dit problem — som altså er et menneskeretsligt problem — end du måske er tilbøjelig til at tro. Det med, at Heteros ser ned på dig og ikke vil kendes ved dig, er jo ikke andet end en modesag. Menneskene er så bange for at have deres egne meninger. Selv om en mand forstår dine følelser, tør han ikke indrømme det, for ih, tænk ... ikke sandt! Det er altså dig, der skal have ondt af Heteros — ikke omvendt, absolut ikke.

Du må være med til at give jeres sag det »new look«, og det er ikke en dag for tidligt at komme i gang. Store fremskridt er jo ifølge »Vennen« allerede gjort, så bare på med vanten. Jeg ved godt, det kan være forbandet svært for dig, hvis du er afhængig af andre mennesker, men lad dig ikke slå ud af Heteros, for — som sagt — han aner ikke, hvad han taler om, når han påstår, at du er »unormal«.

Heteros.

DA »VENNEN« STARTEDE

Det har været en spændende tid for os. Bladets start har sat en lavine i gang — men en dejlig lavine! Vi har næsten kunnet mærke dens gang over landet. En masse breve er blevet skrevet fra ven til ven med det glædelige budskab, at det længe savnede samlingsmærke nu var skabt, og vi har mærket det i de mange henvendelser, der er sendt til postboks 809.

Vi vil gerne her takke for de mange dejlige og opmuntrende breve, vi har modtaget. Også tak for de talrige adresser på meningsfæller, som stadig strømmer ind. Vi nærmer os nu de 600, og de får alle januar-nummeret tilsendt som prøve så længe oplaget rækker. Ad denne vej håber vi hurtigt at få det tilstrækkelige antal abonnenter.

Den hjælpsomhed og samarbejdsånd, vi hidtil har mødt, lover ualmindelig godt. Mange sender større beløb, end de behøver, og andre agiterer for den fælles sag. Også enkelte uvenlige breve har vi modtaget, når »Vennen« er havnet et forkert sted eller hos en bange sjæl, som vil camouflere sig — endog blandt sine egne. Man har tilrådet os at søge læge (bare det hjalp!) og truet med sagfører, såfremt vi sendte mere. Heldigvis har vi en god humoristisk sans her på redaktionen.

Vort hidtidige arbejde har vist, at der er et meget stort behov for et tidsskrift som »Vennen«, og at homoseksualitet er stærkt udbredt i alle samfundslag her i landet — helt op til de højeste og mest indflydelsesrige kredse. Det lover godt for det krav om anerkendelse og ligeberettigelse, som det må blive et af vore mål at arbejde for, efterhånden som vor organisation »Kredsen af 1948« vokser sig stærk.

Vi mærker allerede, at vort blad er altfor lille. Vi har meget mere stof, end der er plads til, og vi vil gerne i gang med at bringe smukke billeder ligesom vore udenlandske kolleger. Men foreløbig bæres hele den økonomiske byrde af een mand, som nok er idealist, men ikke så udpræget velhaver, at han kan præstere mere i øjeblikket. Vi efterlyser en mæcen blandt vore mange velhavende læsere og håber iøvrigt, at tilgangen af abonnenter vil sikre os den snarlige udvidelse, som er så ultrængt. Redaktionen vil gøre sit. Har du gjort din part for »Vennen«? I smukt samarbejde kan vi nå det helt store.

Homophilos.

OG DU VIL ALDRIG BLIVE FRI FOR AT SE VORT ANSIGT

FRA DEN SJÆLELIGE TORTURS OVERDREV

Af Virgil

Nej aldrig! Gennem utalte sekler i fortiden har vi været her. Vi er her i nutiden, og gennem utalte sekler i fremtiden er vi her som et faktum, du aldrig vil kunne bortforklare. I utrolig og hårdnakket uvidenhed fordømmer du os og ignorerer os. Du regner os for at være svin, skadelige psykopater, der ingen eksistensberettigelse har, netop fordi du i din dristige dumhed ofte kun suger din næring i ældgamle traditioner og religiøs dogmatik, som ikke vil anerkende vort køn. — Men du vil aldrig blive fri for at se os, du dømmende menneskehed. *Vi er her, og vi forbliver!*

Og du —: den biologiske, fysiologiske og psykiatriske videnskab — hvor meget har *du* bidraget til at løfte det slør, der skjuler vort køns egentlige natur, og som vi alle har krav på at kende? Med smertefuld længsel og et usigeligt håb hviler vore øjne på dig i forventning om, at du snart vil tage dig sammen og fortælle den dømmende og krænkende menneskehed, at vi er her — ikke som et nødvendigt onde, man tvungent skal affinde sig med, men som et faktum, naturen i sin uendelige visdom har skabt og har en mening med.

Og I — udøvende dommere og myndigheder, er I egentlig klar over det uendelige ansvar, I har, når I med kolde og sjælløse lovparagraffer stempler os som sygelige og samfundsskadelige individer og i grams kaster jeres akter over os til offentlighedens hån og spot? Er I egentlig klar over den tragedie, som bliver vor lod, når I lader dagbladene uhindret snage i vore sager. — Dagbladene, der svælger i sadistisk vellyst over at få noget »sensationelt« til at forlyste deres læsere med, og ofte ikke skammer sig ved at fremstille vor sag i en fordrejet og forvrænget form.

Med disse linjer som indledning, kære ven, vil jeg gerne gøre dig fortrolig med min historie. (Fortsættes i næste nummer).

Der er mindst $\frac{1}{4}$ million af vor mennesketype her i Danmark. Tænk hvor stærke vi vil blive, når vi slutter os sammen. Lad os gøre det!

KREDSSEN AF 1948

Af A. J. L. M.

Sankt Hans-bålene lyste udover Limfjorden fra bakkerne, og mennesker ved bålene sang midsommervisens vers om kærlighed til fædrelandet. To unge mænd vandrede mod en af bakketoppene. To ganske almindelige unge mænd, pæne i deres optræden, medlemmer af pæne foreninger. Nej, der var ikke noget at sige dem på, og dog var de ikke som andre.

De kunde more sig og danse i andre unges selskab, men de droges mod hinanden, mod unge mænd af deres eget køn, og det talte de om, mens de langsomt gik opad mod bålets lysende flammer. Samtalen faldt også på dette, at man i Schweiz havde en organisation, en forening, der arbejdede på at samle mennesker med denne indstilling — mennesker af »det tredje køn«, som følte sig ene, bange og forladte.

Men hvorfor ikke danne forening herhjemme? Spørgsmålet chokerede i første øjeblik. Andre spørgsmål meldte sig: Går det an? Er det lovligt? Hvordan vil man se på det? Vil og tør nogen melde sig ind? O. s. v. Tanken blev ikke udformet den aften. Sankt Hans-bålets stemning tog magten og skabte en mere personlig stemning, der kun vedrørte de to, som følte den. Men ideen var skabt — skabt i en stemning, men til at leve og gro.

Således begyndte det. Tanken tog form og fik tilslutning. Forbundet begyndte at få medlemmer, men det gik langsomt. Bindeleddet manglede, og man sendte mange venlige tanker til »Der Kreis« i Schweiz, der med sit pragtfulde månedsblad, som nu udkommer i 17. årgang, havde skabt et forbund af et format, som vi ikke turde drømme om foreløbig.

Tiden gik, og imens var tanken også skabt andetsteds. En meningsfælle i en anden del af landet syslede med tanker om at skabe et blad for os og vore synspunkter — tanker, der allerede var meget vidt udformet med hensyn til bladets format, indhold o. s. v. En dag i efteråret 1948 kom forbindelsen mellem de to grupper i stand, og der startedes hermed et meget frugtbringende samarbejde. Der udsendtes et cirkulære om bladet, de første abonnenter meldte sig, og mange gode breve indløb med tilslutning og opmuntringer.

»Kredsen af 1948« var blevet skabt. Dens formål fremgår af § 1:

Gennem personligt bekendtskab og korrespondance at knytte forbindelser og skabe et frit forbund af mennesker, som føler sig *solidariske* med andre medmennesker af samme indstilling til homo- og biseksuelle problemer, samt støtte og hjælpe dem i eventuelle vanskeligheder.

Men der er mange hensyn at tage. Først og fremmest hensynet til de enkelte medlemmers ønsker om anonymitet og stillingen overfor offentligheden. Alt blev udformet i lovparagraffer, og disse love tilsendes gratis alle, som ønsker oplysning derom.

De første opgaver var udsendelsen af »*Vennen*» og besvarelse af de mange breve og henvendelser, som udsendelsen af cirkulæret havde ført med sig. Tanken om forening og blad vandt tilslutning i vide kredse. Forbindelse blev også knyttet med vore søsterforeninger i Schweiz og Holland foruden med meningsfæller i Norge, Sverige og U. S. A. Breve og hilsener strømmer stadig ind til os.

Det er kredsens håb at kunne oprette afdelinger i de nordiske lande og senere i de større danske byer, så vi får en stærk organisation, der virkelig kan være til hjælp for de enkelte medlemmer. Det er ledelsens opgave at fylde rammerne ud, og vi håber også, at det snart lykkes at kunne afholde det første danske landsstævne, hvor vi kan mødes ansigt til ansigt. Lad os allerede nu erindre den store magt, der ligger i *sammenhold*. *Enighed gør stærk*.

Udadtill vil det være vor opgave at forsvare vor stilling, kræve ligeberettigelse og anerkendelse som ligeså ordentlige mennesker som andre, forklare og forsøge at få folk til at forstå, at nok er vi ikke som dem, men vi er heller ikke forbrydere eller asociale individer. Vi ønsker at udfylde vor plads som borgere i det land, vi priste i midsommervisen. Men vi ønsker også at leve i fred med vor natur og under de former, som vi selv foretrækker uden at genere andre, sammen med dem vi elsker og holder af, ikke alene som venner og kammerater, men også som brødre og søstre.

Lad mig til slut citere et afsnit af en brochure, som vort hollandske broderforbund har udsendt: »Husker du endnu den tid, hvor det pludselig blev dig tydeligt bevidst, at du var anderledes end flertallet af dine medmennesker? Måske akcepterede du de medfødte anlæg, men der var i hvert fald en tid en stille sorg, og da begyndte også din sværeste tid — ikkesandt? Du stræbte da — som det er menneskeligt — efter forståelse og venskab. Men måtte du da ikke også erfare, at din søgen ad denne vej

var uendelig fuld af skuffelser, og tilsidst troede du sandsynligvis ikke mere på et sandt venskab. Du mente måske endda, at du var mindreværdig i forhold til flertallet af dine medmennesker.

Er din kærlighedsfølelse end anderledes, da er du dog ikke moralsk at forkaste. I vor forening er samlet et tusindtal af dine følelsesfæller, som kender glæden ved samvirken på et stort mål. Dette mål er intet mindre end at lindre den åndelige nød, hvori så mange af vore er, at skænke dem livsmod og livsfylde. Vi vil yde dig råd: medicinsk, psykiatrisk, juridisk og åndeligt, givet af sagkyndige og uddannede specialister«.

Dette er også det store mål for »*Kredsen af 1948*«. Og lad os så slutte med at spørge som vort hollandske broderforbund: »Anser du det ikke som din moralske pligt at bygge med på dette arbejdsfællesskab? Diskretion, hemmelighed og hensynsfuldhed er det princip, vi arbejder under for dig og for os alle«.

»INFORMATION«S OMTALE AF OS

»Information« bragte den 7. februar en omtale af vort blad under overskriften »Et tidsskrift for det tredje køn«. Det var væsentligst et sagligt uddrag af vor programartikel i januar-nummeret. — Vi takker »Information« for denne gratis reklame. De ca. 1400 homoseksuelle læsere, som »Information« har (5 pct. af 28.000), fortjener jo også at få den service, at deres avis orienterer dem om den glædelige nyhed, at »*Vennen*« nu er en realitet. Ja, da »Information« hovedsagelig læses i intellektuelle kredse, må det formodes, at bladet har langt flere end 1400 homoseksuelle læsere.

Det berører os derimod ilde, at »Information« til slut giver udtryk for mistanke om, at der er business i vort foretagende. Men udfra den betragtning, at vi faktisk henvender os til mindst 1/4 million mennesker alene i Danmark, er det måske tilgiveligt, at man får mistanke om, at der skal tjenes penge på »*Vennen*«.

Sagen forholder sig imidlertid således, at en enkelt idealist betaler underskudet, så længe dette vedvarer, og i det øjeblik, »*Vennen*« svarer sig, er det »*Kredsen af 1948*«s ejendom. *Det vil sige, at de homoseksuelle*

selv ejer deres blad, og at dets overskud alene skal komme vor fælles sag tilgode. Vi er naturligvis nødt til at betale vor bogtrykker, men han er også den eneste, der får betaling for sit arbejde. Alle andre arbejder gratis. Mere renlivet idealisme end vor virksomhed eksisterer ikke i Danmark!

FRA LIVETS ARENA

»Vennen« er hurtigt kommet ud i den store verden og har vakt opmærksomhed. Foruden i de nordiske lande har vi allerede fået abonnenter i Afrika og U. S. A. Var bladet skrevet på engelsk, vilde vi have uanede muligheder.

★

»Cimbrerhylet« (Nordjyllands »Blæksprutte«) er ualmindelig frejdig. Vi citerer (her efter »Information«): »Det var utroligt, hvad café »Haabet« lavede ud af F. N.-indsamlingen. Ikke alene var der bøsser ved indgangen, men man holdt også auktion over pakkerne«!

★

Steward Engstrands bog »Buen og pilen«, som nu er udkommet på dansk, er en psykologisk roman, hvor en homoseksuel mand har forvildet sig ind i et ægteskab. Ifølge anmeldelserne er det en af de mest udførlige og mest levende skildringer, der foreligger af analyseret homoseksualitet. Hvad mener vore læsere om den?

★

Nu, da vi har kontakt med både vor hollandske og schweiziske søsterforening, åbner der sig store muligheder for ferieudveksling. Der er sikkert mange af »Vennen«s læsere og medlemmer af »Kredsen af 1948«, som kan tænke sig en gratis ferie i et af de nævnte lande imod senere at gøre gengæld mod en kær udenlandsk ven. Vi vil forsøge at få denne udveksling i gang og vender tilbage til sagen, når ferietiden nærmer sig.

★

I et interview med »Nationaltidende« den 30. januar udtalte Lulu Ziegler bl. a. følgende: »Livet har lært mig, at man skal være overbærende. Livet er svært — hvert menneske bærer på en så uoverkommelig smerte. At han alligevel fortsætter, kan give én troen på menneskers ukuelighed. De må videre. Man må gøre sig usårlig. Der er noget,

jeg hader — vor ironi, vor skepsis, vor forhåndsindstilling overfor mennesker. Der går altid et rygte forud for os. Kender man ikke et menneske rigtigt, får man altid en forkert atmosfære af det. Ikke at kende et menneske rigtigt er — desværre — omtrent det samme som at tage afstand fra det«. — Det er kloge og sande ord, som vi med vor indstilling ofte har smertelig erfaring for.

★

I anledning af 100-årsdagen for August Strindbergs fødsel skrev Jørgen Budtz-Jørgensen en kronik om ham i »Nationaltidende« den 22. januar. Vi tillader os at citere: »Strindbergs egen blufærdighed, følsomhed og ømhedstrang og de »feminine« træk i hans ydre overkompenseres i mandig selvkærlighed. Arnulf Øverland, der har skrevet et af de betydeligste og mest personligt oplevede bidrag til »Svensk litteraturtidskrift«s internationale Strindberghæfte, mener endog, at der hos digteren er »en sammenhæng mellem paranoide karaktertræk og ubevidst homoseksualitet«.

★

Her er et udklip fra »Ekstrabladet«: Telegrammer fra Florents melder om en heldigvis ret enestående skandale ved en skønhedskonkurrence i den lille italienske bjergby Crevalcore i nærheden af Bologna. Den skønne, man havde valgt til »Frk. hjerteknuser 1949«, var en fremmed i byen, men en statelig pige med strålende blondt hår og kulsorte øjne og slank som en lilje. Hun var iført en pragtfuld kjole i det 18. århundredes stil. Men da en herre under ballet efter konkurrencen strøg med hånden hen over frk. hjerteknusers skønne lyse lokker — ak, så fik han dem i hånden. Det var en paryk, og den skønne var — en mand!

★

Den af flere grunde meget sympatiske psykiater, dr. med. Ib Ostfeld skriver i »Mentalhygiejne« nr. 4 bl. a.: »Lær at kende din natur med dens fortrin og fejl, dens skævheder og ejendommeligheder. Gennem denne viden lægger du grunden til dit sjælelige velbefindende. Det er en sag af mere underordnet betydning, om dit legeme, dine fysiske forudsætninger, har brist i forhold til det såkaldte normale flertal. Thi hovedsagen er, at dit liv leves i overensstemmelse med de givne forudsætninger«. — Senere hedder det: »Nervelægen kan ikke undgå at forelske sig en smule i det ikke ganske sunde sjæleliv. Thi han erfarer

gang på gang dets rige muligheder, og han vil altid kunne hjælpe den tillidsfulde patient til at tro på, at livet også har sit tilovers for ham, ja, at det kanhænde vil komme ham i møde på stærkere og varmere måde, end hvis sundheden havde hersket. Det svagelige nervesystem *kan* blive indgangsporten for en livsbane med rige værdier».

★

I tidsskriftet »Mentalhygiejne« skriver redaktøren, nervelægen Carl Jørgensen bl. a.: »Homoseksualitet er et så stort og vigtigt problem også i social og mental henseende, at de flest mulige bør have et vist kendskab til sagen, uanset den ækelhed, man måske føler ved emnet, og den hovedpine, mange får ved den slags«. — Vi takker for interessen, forudsat at den skal tjene en god hensigt. Samtidig udtaler vi vor medlidenhed med de selvretfærdige individer, der er så sarte, at de får hovedpine på andres vegne.

★

Forfatteren Jacob Paludan anmeldte den 9. januar i »Nationaltidende«s kronik et nyt amerikansk værk om den franske romanforfatter Marcel Proust. Det hedder heri bl. a.: »Hans største kval var dog det homoseksuelle anlæg, han opdagede hos sig selv i ungdommen. Han prøvede at skrive sig fra det, at frigøre sin samvittighed for byrden ved et utroligt opbud af argumenter, der dog ikke overbeviste ham selv om, at »inversionen« kun var en naturens tilfældighed og ikke en last. Men af frygt for at gøre sin elskede moder fortvivlet, måtte han udskyde alt dette, til hun var vel i graven«. — Senere skriver Paludan: »Kraftkarle kan bryste sig og vides at have gjort det overfor dem, der har fået en kvindelig sjæl i et mandligt legeme. Men på følelser bider hverken for dømmelse eller spot. Hos Proust blev disharmonien utvivlsomt en slibesten, der skærpede hans geni«.

★

Vi håber ikke, at nogen af vore læsere lader sig afficere af avisernes fjantede skriverier om os. Vi vender tilbage til sagen i næste nummer. Friskt mod, Antonius!

»Vennen« udgives af »Kredsen af 1948« og udkommer 10 gange om året. Abonnement, kr. 6,00 pr. halvår og kr. 12,00 pr. helår, kan indbetales på postkonto 727 15, c/o »Kredsen af 1948«, postboks 809, København Ø. Bladet tilsendes abonnenterne i lukket kuvert. Om foreningen og annoncer skriv til: »Kredsen af 1948«, postboks 124, Ålborg. Vedrørende »Vennen« (redaktion, ekspedition og abonnement) skriv til: »Kredsen af 1948«, postboks 809, København Ø. Redaktører: »Homophilos« og A. J. Madsen (ansvh.), Postboks 809, København Ø.

KREDSEN AF 1948

Optagelse i denne eksklusive forening kan ske på særlige betingelser. Abonnenter på »Vennen« har billigere kontingent. Forlang nærmere oplysninger ved at skrive til:

KREDSEN AF 1948

POSTBOX 124 . ÅLBORG